

ANETA WSZELAKI

ZARZĄDZANIE RYZYKIEM KREDYTOWYM BANKU POPRAWIEZ REALIZACJĘ POLITYKI KREDYTOWEJ

Słowa kluczowe: polityka kredytowa, ryzyko kredytowe, strategia kredytowa, zarządzanie ryzykiem kredytowym

Keywords: credit policy, credit risk, credit strategy, credit risk management

Klasyfikacja JEL: K20, G20, G21, M40

Wprowadzenie

Ryzyko nieodłącznie towarzyszy działalności bankowej, chociaż banki usilnie dążą do jego wyeliminowania. Wśród najważniejszych ryzyk bankowych znajduje się ryzyko kredytowe, którego banki nie mogą wyeliminować, ale starają się je zminimalizować. Temu służy szeroko rozumiana polityka kredytowa, która jest najważniejszym instrumentem dywersyfikacji ryzyka kredytowego. Celem artykułu jest zaprezentowanie polityki kredytowej banku jako narzędzia zarządzania ryzykiem kredytowym. W artykule wykorzystano metodę studiów literaturowych.

Zdefiniowanie pojęcia ryzyka kredytowego

Ryzyko bankowe zachodzi tylko wtedy, gdy odmienny od przewidywanego przebieg zjawisk powoduje powstanie zysków lub strat a więc odbija się na rachunku wyników banku¹. Z uwagi na to, że bank jest przede wszystkim instytucją depozytowo-kredytową, najważniejsze jest ryzyko kredytowe. Ryzyko kredytowe występuje wtedy, gdy „kredytobiorca nie zwraca w ustalonym terminie przypadających spłat rat kapitałowych wraz z uzgodnionymi odsetkami i ewentualnie innymi opłatami”². Zawsze istnieje pewne niebezpieczeń-

---

¹ D. Lewandowski: *Bezpieczne zarządzanie ryzykiem w banku komercyjnym*, Centrum Edukacji i Rozwoju Biznesu Olympus, Warszawa 1994, s. 6.

² Z. Zawadzka: *Ryzyko bankowe. Ryzyko stopy procentowej i ryzyko walutowe*, Poltext, Warszawa 1995, s. 10.

stwo niezyskania w ogóle lub niezyskania w wyznaczonych terminach kredytów i należnych odsetek. Ryzyko kredytowe można rozpatrywać w czterech aspektach³:

- aspekt przedmiotowy,
- aspekt podmiotowy,
- aspekt czasowy,
- aspekt przyczynowo-skutkowy.

Uwzględniając aspekt przedmiotowy, różni autorzy za przedmiot ryzyka kredytowego uważają nie tylko kredyty, ale również wszelkiego rodzaju transakcje udostępniania wartości w pieniądzu lub w towarze, w wyniku których powstają określone zobowiązania (powstaje zadłużenie) lub nie zostanie osiągnięta zakładana stopa zwrotu. Przyjmując takie stanowisko, D. Lewandowski uważa, że „istotę ryzyka kredytowego stanowią sytuacje, w których kontrahent operacji (banki, klienci) nie może bądź nie chce wypełnić zobowiązania podjętego w momencie zawierania transakcji”⁴.

W kontekście podmiotowego zakresu ryzyka kredytowego autorzy rozróżniają ryzyko pojedynczego i łącznego kredytu. Pojedyncze ryzyko jest zdeterminowane przez wysokość możliwej straty (równej maksymalnej wartości kredytu) i prawdopodobieństwo jej wystąpienia. Łączne ryzyko zależne jest od wysokości pojedynczych kredytów, prawdopodobieństwa ich niespłacenia i współzależności między poszczególnymi pojedynczymi kredytami. „Im większa dywersyfikacja między pojedynczymi kredytami, tym mniejsza między nimi zależność i mniejsze ryzyko, że niespłacenie jednego kredytu wpłynie na niespłacenie innego”⁵.

Przy uwzględnieniu czasowego aspektu należy uściślić czy ryzyko to odnosi się do niewywiązywania się ze spłaty zobowiązań, czy też do opóźnień w spłacie tych zobowiązań. W tym aspekcie można dokonać rozróżnienia na ryzyko kredytowe aktywne i pasywne⁶. Aktywne ryzyko kredytowe wiąże się z udzielaniem kredytów i występuje wówczas, gdy kredytobiorca nie spłaca w ustalonym terminie przypadających rat kapitałowych wraz z uzgodnionymi odsetkami. Każde przesunięcie terminu płatności może stanowić dla banku poważne zagrożenie jego płynności. Pasywne ryzyko kredytowe wiąże się z refinansowaniem, czyli pozyskiwaniem przez bank środków finansowych na prowadzenie swej działalności, a więc z pozyskiwaniem środków od ludności (depozyty), od banku centralnego lub poprzez emisję papierów wartościowych. Ryzyko to może wystąpić w sytuacji, gdy bank pozyskuje środki na niekorzystnych warunkach. Źródłem tego ryzyka może być zmiana wartości pieniądza, zmiana poziomu stopy procentowej lub zmiana kursu walutowego.

Uwzględniając aspekt przyczynowo-skutkowy, wyodrębnia się ryzyko wynikające z kondycji ekonomiczno-finansowej banku i ryzyko związane z zawieraną transakcją (na

³ Por. G. Borys: *Zarządzanie ryzykiem kredytowym w banku*, PWN, Warszawa 1996, s. 22–26.

⁴ D. Lewandowski: *Analiza ryzyka kredytowego*, Warszawa 1993, s. 101.

⁵ W. Dębski: *Ryzyko bankowe*, „Bank i Kredyt” 1994, nr 10.

⁶ Por. P. Szczepaniak: *Ryzyko kredytowe w działalności bankowej*, [w:] M. Myszowska, D. Misińska: *Finanse i bankowość*, Wyd. AE im. Oskara Langego we Wrocławiu, Wrocław 1995, s. 52 i n.

to ryzyko wpływają: rodzaj transakcji, rodzaj i wysokość przyjętego zabezpieczenia) oraz ryzyko związane z transakcją w trakcie jej trwania⁷.

Ryzyko kredytowe wzrasta w miarę wydłużania okresu, na jaki kredyt został udzielony. Zlekceważenie go powoduje powstanie negatywnych skutków w różnych obszarach działalności banku, ponieważ niezrównoważony kredyt udzielony klientowi niesie za sobą ryzyko stopy procentowej i ryzyko płynności.

Pojęcie i istota polityki kredytowej banku

„Bank, realizując swe cele w warunkach ryzyka, jest zmuszony do prowadzenia działań zmierzających do optymalizacji jego wpływu na wyniki ekonomiczno-finansowe”⁸. Optymalizacja wpływu ryzyka kredytowego na wynik finansowy jest dokonywana na płaszczyźnie szeroko pojętej polityki kredytowej. Pod pojęciem polityki kredytowej banku należy rozumieć „zespół różnego rodzaju postanowień – celów, wymogów, oczekiwań, jak też zasad, wytycznych, wskazówek, zaleceń dotyczących działalności kredytowej banku, określających postępowanie pracowników banku przy udzielaniu kredytów i czynnościach związanych z ich obsługą, mające na celu kształtowanie zamierzonego portfela kredytowego banku o akceptowanym poziomie ryzyka”⁹. Treść tak określonej polityki, ujmowana w stosownych dokumentach, powinna umożliwiać realizację celów i zadań przewidywanych w strategii banku, które dotyczą działalności kredytowej banku.

Ustalenia zawarte w strategii banku określają obszary i cele działalności banku, w tym w odniesieniu do sfery kredytowej. Uwzględniają one między innymi ogólną specyfikę banku oraz jego wewnętrzny długofalowy potencjał. Realizacja zamierzeń wymaga jednak uszczegółowienia treści polityki kredytowej, wyznaczając metody postępowania przy realizacji strategii, w sytuacji gdy określone są jej cele, znane możliwości i postawione zadania. Polityka stanowi więc zbiór narzędzi umożliwiających realizację przyszłej działalności kredytowej. Najważniejsze wymagania i warunki stwarza system ustawodawczy, a podstawowe znaczenie mają postanowienia ustawy Prawo bankowe oraz przepisy wykonawcze. Wśród wielu norm i obowiązujących zasad postępowania w działalności kredytowej banków wyróżnić należy najważniejsze z nich, które określają:

- dopuszczalną koncentrację portfela kredytowego,
- podstawowe warunki związane z udzieleniem kredytu,
- sposoby oceny ryzyka bankowego związanego z udzieleniem kredytów,
- wymogi dotyczące umowy o udzielenie kredytu,
- monitorowanie realizacji kredytu i sytuacji kredytobiorcy,

⁷ Por. *Kredyty – poradnik dla praktyków*, red. A. Rymek, Twigger, Warszawa 1993, s. 150 i n.

⁸ E. Bogacka-Kisiel: *Podstawy zarządzania finansami banku komercyjnego*, Wyd. Akademii Ekonomicznej im. O. Langego we Wrocławiu, Wrocław–Perugia 1998, s. 205.

⁹ P. Rose: *Zarządzanie bankiem komercyjnym*, PWE, Warszawa, 1999, s. 207.

- postępowanie banku w przypadku pogorszenia sytuacji kredytobiorcy i powstających opóźnień w realizacji umowy kredytowej,
- procedury postępowania przy udzielaniu kredytów członkom władz banku.

Każdy z aspektów polityki kredytowej jest zależny od wielu czynników natury zewnętrznej i wewnętrznej. Główne zewnętrzne czynniki wpływające na dynamikę działalności kredytowej banku pozostają w ścisłym związku ze zmiennymi kształtującymi popyt na kredyt bankowy w gospodarce, np. poziom oszczędności czy cele polityki monetarnej. Wśród czynników wewnętrznych najczęściej wymienia się: cele operacyjne banku, strukturę i ilościową i jakościową pozyskanych depozytów czy strukturę i organizację banku¹⁰.

Gwarancję sukcesu banku stanowi więc jasno określona, sprecyzowana strategia działalności, a w jej ramach naczelne miejsce powinny zajmować zasady polityki kredytowej. Powinny być precyzyjnie określone, w formie pisemnej, przez Radę Banku (Radę Nadzorczą). Odpowiedzialność natomiast za ich wdrażanie oraz przestrzeganie powinna spoczywać na Zarządzie banku¹¹. Wymaga to zapisów zagadnień w dokumencie „Polityka kredytowa banku”, w której znajdują się mogą między innymi następujące elementy: skala ekspozycji kredytowych i jej finansowanie, segmentacja klientów banku, struktura portfela kredytowego i kierunki jej dywersyfikacji, limity zaangażowania finansowego, systemy oceny ryzyka, polityka cenowa, polityka zabezpieczeń, struktura organizacyjna działalności kredytowej banku oraz jej zadania, kontrola działalności kredytowej banku¹². Przy każdej zmianie polityki kredytowej bank powinien na nowo rozpatrzyć te zagadnienia, zmieniając w razie konieczności dotychczasowe rozwiązania i wewnętrzne regulacje.

Poza opracowaniem propozycji polityki kredytowej banku, do zadań Komisji (Rady Banku) należy bieżące określanie szczegółów polityki kredytowej, bieżące śledzenie jej realizacji, analizowanie odchyleń od jej założeń oraz badanie ich przyczyn.

Zasady polityki kredytowej banku jako narzędzia zarządzania ryzykiem kredytowym banku

Istnieje wiele poglądów określających najbardziej istotne elementy i zasady polityki kredytowej. Zależą one od warunków, w których banki działają oraz doświadczeń wyniesionych z praktyki. J.M. McMullen uważa, że polityka kredytowa powinna mieć następujące wspólne elementy¹³:

- cele polityki kredytowej,
- struktura zarządzania, szkolenia, kontrola,

¹⁰ Por. *Ibidem*, s. 211.

¹¹ D. Lewandowski: *Bezpieczne zarządzanie...*, s. 14.

¹² J. Turlej: *Polityka kredytowa banku jako instrument zarządzania ryzykiem kredytowym banku*, „Bank i Kredyt” 1996, nr 7–8.

¹³ J.M. McMullen: *Ocena jakości aktywów II – Polityka kredytowa i procedury administrowania kredytami*, „Bank” 1997, nr 7, s. 7.

- oddzielenie funkcji marketingu od analizy wniosków kredytowych, aby nie wystąpił konflikt interesów,
- jasno określony proces decyzyjny, ale żaden pojedynczy pracownik nie może podejmować decyzji kredytowej – najczęściej należy to do kompetencji komitetów kredytowych lub systemu kolejnych szczebli decyzyjnych,
- ograniczenie uprawnień przyznawania kredytów, zróżnicowane między innymi w odniesieniu do rodzajów zabezpieczeń, dla kredytów specjalistycznych,
- szczegółowe wymagania dotyczące analizy i dokumentacji,
- ustanowienie kategorii klasyfikacji ryzyka na podstawie wyników analizy,
- polityka wobec koncentracji regionalnej, sektorowej, w stosunku do jednego klienta,
- dopasowanie struktury kredytów do struktury depozytów i wycena ryzyka,
- polityka wobec kredytów konsorcjalnych i obrotu portfelami kredytowymi,
- procedury zapewniające odpowiednią jakość i realizację przyjętej polityki,
- monitorowanie obowiązków,
- bieżące prowadzenie i kompletowanie dokumentacji,
- zarządzanie ryzykiem inwestycyjnym.

Natomiast D. Lewandowski¹⁴ do zasad (głównych elementów) polityki kredytowej zalicza:

- precyzyjne określenie obszarów działalności kredytowej oraz rodzaje klientów obsługiwanych przez bank,
- określenie limitów branżowych, gałęziowych, geograficznych,
- określenie docelowej struktury i wartości portfela kredytowego,
- ustalenie zakresu czynności, kompetencji oraz pełnomocnictw do udzielania kredytów,
- zdefiniowanie warunków udzielania kredytów,
- ustalenie trybu zatwierdzania kredytów,
- określenie zakresu badania zdolności kredytowej klienta oraz rodzajów i częstotliwości przedkładania informacji umożliwiających ocenę jego wiarygodności finansowej w okresie kredytowania,
- ustalenie polityki dotyczącej prawnych form zabezpieczenia kredytów,
- określenie polityki w zakresie restrukturyzacji kredytów,
- wyznaczenie zasad klasyfikacji należności od kredytobiorców,
- sprecyzowanie strategii dotyczącej tworzenia rezerw na złe długi,
- ustalenie zasad i trybu egzekucji należności.

Porównując zestawy elementów polityki kredytowej przedstawione przez D. Lewandowskiego i J.M. McMullena, można zauważyć, że różnice wynikają między innymi z odmiennych doświadczeń opisywanych systemów bankowych. Sytuacja polskich banków wy-

---

¹⁴ D. Lewandowski: *Bezpieczne zarządzanie...*, s. 13.

maga wyraźnego ujęcia problematyki sfery „trudnych kredytów”. Natomiast doświadczenia banków zachodnich akcentują potrzebę określania źródeł finansowania aktywów oraz określenie zabezpieczeń organizacyjno-kadrowych przy podejmowaniu decyzji kredytowych.

Wśród podstawowych elementów, które powinny określać politykę kredytową w warunkach polskich, znaleźć się powinny postanowienia w zakresie: wymogów ogólnych (w tym celów polityki kredytowej), rozmiarów i kierunków kredytowania, pożądanych klientów banku, polityki produktowej i zasad obsługi klienta banku, stanu (jakości i struktury) portfela kredytowego, sposobu oceny zdolności kredytowej klientów i ryzyka banku, polityki w zakresie doboru zabezpieczeń, systemu podejmowania decyzji kredytowych, monitoringu portfela kredytowego, postępowania z kredytami nieregularnymi, kredytowych struktur organizacyjnych banku.

Właściwe sformułowanie zasad polityki kredytowej nie gwarantuje automatycznie powodzenia banku i zlikwidowania ryzyka kredytowego. Ostrożne zasady polityki kredytowej mogą zapewniać bezpieczny poziom ryzyka jedynie wówczas, gdy wszyscy pracownicy pionów kredytowych zostaną z nimi zapoznani, a kierownictwo banku zapewni nadzór i właściwe zarządzanie ryzykiem kredytowym. Od właściwości zasad i konsekwencji ich przestrzegania zależy w dużym stopniu stan portfela kredytowego. Przy wypracowywaniu polityki kredytowej banku zarząd dokonuje wyboru między następującymi strategiami postępowania względem ryzyka kredytowego¹⁵:

- strategią konserwatywną,
- strategią kontrolowanego wzrostu ryzyka,
- strategią ofensywną.

Strategia konserwatywna oznacza, że w czasach dobrej koniunktury bank nie będzie osiągał dużych zysków, ale też w czasach złej koniunktury nie odnotuje znaczących strat. Przyjęcie tej strategii oznacza też, że głównym priorytetem banku staje się wysoka jakość aktywów, a właściwie wysoka jakość portfela kredytowego¹⁶. Bank realizujący taką politykę będzie udzielał tylko kredytów najwyższej jakości, obarczonych małym ryzykiem, będzie pilnował odpowiedniej dywersyfikacji portfela kredytowego. Prowadzenie takiej polityki wymaga jednak od banku dużej dyscypliny wewnętrznej w dziedzinie udzielania kredytów, nieulegania nastrojom rynku. W zamian za to bank postrzegany jest przez klientów i innych uczestników rynku finansowego jako pewny, stabilny i pożądany partner w interesach.

---

¹⁵ szerzej na ten temat piszą: J. Turlej: *Strategia i taktyka zarządzania ryzykiem kredytowym*, „Bank i Kredyt” 1994, nr 10; J.M. McMullen: *Ocena jakości aktywów II...*, J.M. McMullen: *Ocena jakości aktywów III*, „Bank” 1997, nr 8.

¹⁶ „Na szeroko rozumiany portfel kredytowy banku komercyjnego składają się należności obciążone ryzykiem kredytowym od podmiotów gospodarujących, instytucji finansowych oraz jednostek budżetowych. Należności od podmiotów niefinansowych (firm, przedsiębiorstw i osób fizycznych) charakteryzują się największym ryzykiem kredytowym i z tego względu powinny być one poddane szczególnemu nadzorowi”, J. Giersz, M. Ciechomski: *Analiza portfela kredytowego – podstawowy element systemu monitorowania działalności kredytowej*, „Bank” 1996, nr 9.

Strategia kontrolowanego wzrostu ryzyka oznacza, że chwiejność dochodów w całym cyklu koniunkturalnym będzie większa, tzn. w czasie dobrej koniunktury bank zarobi więcej niż bank stosujący politykę konserwatywną. Jednocześnie będzie dopuszczał udzielanie kredytów bardziej ryzykownych i w czasach złej koniunktury odnotuje większe straty niż bank o konserwatywnej polityce kredytowej. Głównie będzie to zawdzięczał zwiększonym poziomom rezerw celowych tworzonych na należności nieregularne. Niemniej jednak, w całym cyklu koniunkturalnym bank realizujący politykę kontrolowanego wzrostu ryzyka osiąga zwykle większe dochody niż bank prowadzący konserwatywną politykę kredytową. Priorytetem banku realizującego tę strategię jest natychmiastowy zysk. Musi on być jednak tak duży w czasie dobrej koniunktury, by pozwolił pokryć straty powstające w czasie złej koniunktury.

Strategia ofensywna wobec ryzyka kredytowego oznacza przyjęcie za cel podstawowy bardzo szybki rozwój banku, wzrost jego rozmiarów, znaczenia i udziału w danym rynku. Oznacza to akceptowanie dużych wahań dochodów. Strategia ta jest najtrudniejsza w realizacji, ponieważ wymaga koncentracji nad przyjętymi założeniami strategicznymi, wypracowania mechanizmów i technik szybkiego reagowania na zmiany. Realizacja przyjętych celów oznacza konieczność pozyskiwania wielu nowych klientów, często z innych banków. Ponieważ przy realizacji polityki ofensywnej trudno jest zapewnić stały, wysoki standard usług, sposobem pozyskania klienta z innego banku jest tańszy kredyt. Z drugiej strony, przy dużych zmianach dochodów w ciągu cyklu koniunkturalnego, bank musi osiągnąć podczas dobrej koniunktury bardzo duże dochody, by zapewnić założony wzrost i pokryć straty powstałe w czasie złej koniunktury. Aby osiągnąć tak wysokie dochody, bank musi udzielać drogich kredytów klientom głównie z wysokich klas ryzyka. Bank więc albo nie osiąga założonego celu, albo udziela coraz bardziej ryzykownych kredytów, ponosząc przy tym coraz większe straty. W końcu bank przestaje być postrzegany jako stabilny i pewny, zostaje zmuszony do zmiany polityki kredytowej.

„Tak więc Zarząd Banku, określając politykę kredytową i związane z nią priorytety, może wybierać między¹⁷:

- wysoką jakością aktywów,
- natychmiastowymi zyskami,
- szybkim rozwojem banku”.

W praktyce – zależnie od momentu cyklu koniunkturalnego, w którym znajduje się bank – będzie on realizował po kolei powyższe cele, starając się zapewnić sobie maksymalne wykorzystanie plusów i ominięcie minusów każdej z powyższych strategii. Najistotniejsze jest jednak, by w przypadku konieczności odstąpienia od obowiązujących procedur, zasady postępowania powiązane były z praktyką stosowania przez bank zasad zdrowego

---

¹⁷ J. Turlej: *Polityka kredytowa banku...*

rozsądku, opartego na praktycznych spostrzeżeniach i doświadczeniach w zakresie udzielania kredytów¹⁸.

Podsumowanie

Przedstawione rozważania wskazują, że właściwie realizowana polityka kredytowa jest skutecznym narzędziem ograniczania ryzyka kredytowego. Zarząd banku powinien stworzyć dokument „Polityka kredytowa banku”, w którym to powinien zawrzeć wszystkie najważniejsze kwestie postępowania, między innymi z ryzykiem kredytowym. Bank, realizując określoną strategię (konserwatywną, ofensywną lub kontrolowanego wzrostu) względem ryzyka kredytowego, nie likwiduje go, ale może go w znacznym stopniu ograniczać. Każdy z aspektów polityki kredytowej jest jednak zależny od wielu czynników natury zewnętrznej i wewnętrznej, w tym naczelnie miejsce zajmują pracownicy pionu kredytowego. Bez ich skrupulatności i doświadczenia zawodowego oraz życiowego nawet najlepsza polityka kredytowa nie będzie prawidłowo realizowana.

Literatura

- Bogacka-Kisiel E.: *Podstawy zarządzania finansami banku komercyjnego*, Wyd. Akademii Ekonomicznej im. O. Langlego we Wrocławiu, Wrocław–Perugia 1998.
- Borys G.: *Zarządzanie ryzykiem kredytowym w banku*, PWN, Warszawa 1996.
- Dębski W.: *Ryzyko bankowe*, „Bank i Kredyt” 1994, nr 10.
- Giersz J., Ciechomski M.: *Analiza portfela kredytowego – podstawowy element systemu monitorowania działalności kredytowej*, „Bank” 1996, nr 9.
- Grzywacz J.: *Współpraca przedsiębiorstwa z bankiem*, Difin, Warszawa 1996.
- Lewandowski D.: *Analiza ryzyka kredytowego*, Warszawa 1993.
- Lewandowski D.: *Bezpieczne zarządzanie ryzykiem w banku komercyjnym*, Centrum Edukacji i Rozwoju Biznesu Olympus, Warszawa 1994.
- McMullen J.M.: *Ocena jakości aktywów II – Polityka kredytowa i procedury administrowania kredytami*, „Bank” 1997, nr 7.
- McMullen J.M.: *Ocena jakości aktywów III*, „Bank” 1997, nr 8.
- Rose P.: *Zarządzanie bankiem komercyjnym*, PWE, Warszawa 1999.
- Kredyty – poradnik dla praktyków*, red. A. Rymek, Twigger, Warszawa 1993.
- Szczepaniak P.: *Ryzyko kredytowe w działalności bankowej*, [w:] Myszkowska M., Misińska D.: *Finanse i bankowość*, Wyd. AE im. Oskara Langlego we Wrocławiu, Wrocław 1995.
- Turlej J.: *Polityka kredytowa banku jako instrument zarządzania ryzykiem kredytowym banku*, „Bank i Kredyt” 1996, nr 7–8.

---

¹⁸ Por. J. Grzywacz: *Współpraca przedsiębiorstwa z bankiem*, Difin, Warszawa 1996, s. 66–69.

Turlej J.: *Strategia i taktyka zarządzania ryzykiem kredytowym*, „Bank i Kredyt” 1994, nr 10.

Zawadzka Z.: *Ryzyko bankowe. Ryzyko stopy procentowej i ryzyko walutowe*, Poltext, Warszawa 1995.

dr Aneta Wszelaki
Uniwersytet Ekonomiczny w Katowicach
Katedra Rachunkowości

Streszczenie

Ryzyko nieodłącznie towarzyszy działalności bankowej, a banki najbardziej narażone są na ryzyko kredytowe, którego nie mogą wyeliminować, ale starają się je zminimalizować. Temu służy szeroko rozumiana polityka kredytowa, która jest najważniejszym instrumentem dywersyfikacji ryzyka kredytowego. Pod pojęciem polityki kredytowej banku należy rozumieć zespół różnego rodzaju postanowień i zasad, wytycznych, wskazówek i zaleceń dotyczących działalności kredytowej banku, określających postępowanie pracowników banku przy udzielaniu kredytów i czynnościach związanych z ich obsługą, mające na celu kształtowanie zamierzonego portfela kredytowego banku o akceptowanym poziomie ryzyka. Polityka kredytowa powinna zostać ujęta w dokumencie zaakceptowanym przez Zarząd banku, powinna umożliwiać realizację celów i zadań przewidywanych w strategii banku, które dotyczą działalności kredytowej banku. Zarząd Banku, określając politykę kredytową i związane z nią priorytety, może wybierać między: wysoką jakością aktywów (należności kredytowych), natychmiastowymi zyskami i szybkim rozwojem banku, a więc poprzez przyjęcie i realizację strategii wobec ryzyka kredytowego: strategii konserwatywnej, kontrolowanego wzrostu lub ofensywnej.

CREDIT RISK MANAGEMENT OF A BANK THROUGH THE IMPLEMENTATION OF CREDIT POLICY

Summary

Risk is an integral part of the banking business, and banks are the most exposed to credit risk. They cannot eliminate it, but they try to minimize it. To this end, the credit policy, which is the most important instrument of credit risk diversification, is used. The bank's credit policy concept should be understood as a set of different types of rules and principles, guidelines, tips and recommendations on lending activities of the bank, which determine the bank staff's procedure for the granting of credits and activities related to their service, aimed at developing the desired loan portfolio with an acceptable level of risk. The credit policy should be included in the document approved by the board of the bank. It should enable the realization of the objectives and tasks envisaged in the strategy of the bank, which relate to the bank's lending activities. The management board determining credit policy and related priorities can choose between: high quality assets (loans and advances), immediate gains, and rapid growth of the bank, therefore adopting the conservative, controlled growth or offensive strategy.

